

VII PAVEIKSLAS:

Pūgos durys

(Malūnininkas žiebia viltį)

Netikėtai šeimininko
Liūdnas veidas nuskaidrėjo:
„Na, atrodo, atsirinkom,
Kas nutiko mūsų vėjui.“

Krosnin metęs pliauską sausą,
Žmonai jis pamerkė akį
Ir palinkęs jai į ausį
Kaži ką švelnaus pasakė.

Žemdirbys jau klausti taikės,
Ką anas čia bus supratęs,
Bet malūnininkas taikiai
Patapšnojo jam per petį:

„Ačiū tau, žmogau, už drąsą
Pripažinti, ką padaręs.
Vėjas – mano draugas geras,
Gal dar išeitį surasim?

Jei pasaulis pasišiaušė –
Priežastį svarbu žinoti,
Purtyt bėdą tarsi kriaušę,
Spausti negandą lyg votį...

Danguje duris užtrenkę,
Pūgą mes nutildyt galim.
Žinoma, prireiks dukrelės
Ir žmonos manosios rankų.

Gal ir savo bėdą spėsit
Čia užpūsti lyg žariją –
Jei tik burtų nesibijot
Ir žmonėms neišplepėsit.

Tik, deja, tavos trobelės
Vėl iš šipulių prikelti
Nieks, net ir kerai negali.
Bet juk pats žinai, kas kaltas...

Per vėlu raudoti būsto,
Laiko turim vos lig ryto.
Kol dangaus dar neužpustė –
Reikia pūgą uždaryti.“

Jis apėjo aplink stalą –
Akys švietė paslaptinai...
Užpūtė ūmai žvakele
Ir paklausė: „Tai sutinkat?“